

Госпожица Куку.

(Продълж. отъ IV кн.)

IV.

Старитѣ косове забравиха наскоро дѣтето, което бѣха изгубили, защото тритѣ, които имъ оставаха, имаха такъвъ ужасенъ апетитъ, че бащата и майката понѣкога идваха до отчаяние. Голѣмото птиче продължаваше да яде повече и бѣ станало два пжти по-голѣмо отъ другитѣ, които се оплакваха, че ги притиска въ гнѣздото и имъ взема храната.

Изминала се бѣ седмица, когато една случка пакъ наскърби двата коса. Единъ день, когато се връщаха въ гнѣздото, тѣ намѣриха само голѣмото птиче.

— „Гдѣ сж братята ти?“ каза майката натжжена.

— „Не е моя грѣшката, отговори птичето. Тѣ паднаха. Азъ се обърнахъ малко и едното падна. Въ изплашването си азъ блѣснахъ и другото, и то падна. Лисицата дойде и ги изѣде.“

Бащата и майката горчиво плакаха. „Ние сме били изградили много малко гнѣздо, каза най-сетнѣ косътъ. Но какъ можахъ да прѣдвидя, че ще имаме толкова голѣмо дѣте!“

— Ти трѣбваше още на врѣме да поправишъ гнѣздото, каза майката. Уви! моитѣ бѣдни дѣчица, толкова хубавички!

— Стига да запазимъ поне това, което ни остава, каза мжжиятъ и, като се обръща къмъ малкото си, добави:

— Трѣбва да станешъ една добра мома. Не забравяй, че ние имаме само тебе.

Птичето обѣща това и изѣде всичко, що родителитѣ му бѣха донесли.